

Udenrigsministeriet
Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
Tlf.: 33 92 03 24 Fax: 33 92 03 03

JTEU j.nr. 2015 - 30240
30. juni 2017

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Processkridt	Dato
C-5/16	Republikken Polen mod Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union Påstande: — Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse (EU) 2015/1814 om oprettelse og anvendelse af en markedsstabilitetsreserve i forbindelse med Unionens ordning for handel med kvoter for drivhusgasemissioner og om ændring af direktiv 2003/ 87/EF (1) annulleres. — Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagens omkostninger.	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Energi-, Forsynings-, og Klimaministeriet Energistyrelsen	Mundtlig forhandling	11.07.17
Forenede sager C-316/16 og C-424/16	B m.fl. (tidligere Vomero) Sag C-316/16, B, vedrører: Er det på forhånd udelukket, at idømmelsen og den efterfølgende fuldbyrdelse af en fængselsstraf kan føre til, at den tætte integration af en unionsborger, der indrejste i værtsmedlemsstaten i en alder af tre år, kan anses for afbrudt, således at der ikke foreligger et uafbrudt ophold i ti år som omhandlet i artikel 28, stk. 3, litra a), i direktiv 2004/38 1 , og at der derfor ikke skal ydes beskyttelse mod udsendelse i henhold til artikel 28, stk. 3, litra a), i direktiv 2004/38, når unionsborgeren efter indrejsen i en alder af tre år har tilbragt hele sit liv i den pågældende værtsmedlemsstat, ikke længere har nogen tilknytning til den medlemsstat, hvor han er statsborger, og lovovertrædelsen, der har ført til idømmelse og fuldbyrdelse af en fængselsstraf, først er blevet begået	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet	Mundtlig forhandling	17.07.17

	<p>efter 20 års ophold? Såfremt spørgsmål 1 besvares benægtende: Skal den fængselsstraf, der er blevet idømt for den lovovertrædelse, der er anledning til udsendelsen, lades ude af betragtning ved bedømmelsen af spørgsmålet om, hvorvidt fuldbyrdelsen af en fængselsstraf fører til, at den tætte integration afbrydes? Såfremt spørgsmål 1 og 2 besvares benægtende: Hvilke kriterier er afgørende for, om den pågældende unionsborger i et sådant tilfælde alligevel er omfattet af beskyttelsen mod udsendelse i henhold til artikel 28, stk. 3, litra a), i direktiv 2004/38? Såfremt spørgsmål 1 og 2 besvares benægtende: Findes der ufravigelige EU-retlige bestemmelser vedrørende fastsættelsen af det »tidspunkt, hvor spørgsmålet om udsendelse opstår«, og hvor der skal foretages en samlet vurdering af den pågældende unionborgers situation med henblik på at efterprøve, i hvilket omfang det forhold, at opholdet har været afbrudt i løbet af de ti år, der går forud for udsendelsen af den pågældende, afskærer denne fra den øgede beskyttelse?</p> <p>Sag C-424/16, Vomero vedrører:</p> <p>1) Afhænger den særlige beskyttelse i henhold til artikel 28, stk. 3, litra a), [i direktiv 2004/38/EF] af retten til tidsbegrænset ophold som omhandlet i artikel 16 og artikel 28, stk. 2? Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, forelægges endvidere følgende spørgsmål med henblik på præjudiciel afgørelse: 2) Beregnes opholdsperioden i de ti forudgående år som omhandlet i artikel 28, stk. 3, litra a), som a) en almindelig kalenderperiode, der beregnes fra den relevante dato (her afgørelsen om udvisning), der omfatter eventuelle perioder med fravær eller fængsling, eller b) en potentielt afbrudt periode, der beregnes ved at regne tilbage fra den relevante dato og lægge perioder sammen, hvor den pågældende ikke var fraværende eller i fængsel, med henblik på eventuelt at nå frem til et samlet forudgående ophold på ti år? 3) Hvorledes er forholdet mellem vurderingen af, hvorvidt der har været ophold i ti år som omhandlet i artikel 28, stk. 3, litra a), og den samlede vurdering af forbindelse med hensyn til integration?</p>			
--	---	--	--	--

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessent	Processkridt	Dato
C-320/16	<p>Uber France</p> <p>Indfører artikel L3124-13 i code des transports (lov om transport), der er indført ved lov nr. 2014-1104 af 1. oktober 2014 om taxikørsel og chaufførtransport, en ny teknisk og indirekte forskrift, der vedrører en eller flere tjenester i informationsfundet som</p>	Transport-, Bygnings- og Boligministeriet	GA	04.07.17

	omhandlet i direktiv 98/34/EF 1 af 22. juni 1998, hvorefter det er krav, at der skal gives forudgående meddelelse om en sådan forskrift til Europa-Kommissionen i henhold til dette direktivs artikel 8, eller er den nævnte forskrift omfattet af direktiv 2006/123/EF 2 af 12. december 2006 om tjenesteydelser, hvorefter dette direktiv i henhold dets artikel 2, litra d), ikke omfatter transportvirksomhed?			
C-190/16	<p>Fries</p> <p>Sagen vedrører: 1. Er FCL.065, litra b), i bilag I til forordning (EU) nr. 1178/2011 forenelig med forbuddet mod forskelsbehandling på grund af alder i chartrets artikel 21, stk. 1? 2. Er FCL.065, litra b), i bilag I til forordning (EU) nr. 1178/2011 forenelig med chartrets artikel 15, stk. 1, hvorefter enhver har ret til at arbejde og til at udøve et frit valgt eller accepteret erhverv? 3. Såfremt det første og andet spørgsmål besvares bekræftende: a) Omfatter begrebet »erhvervsmæssig lufttransport« i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i henholdsvis FCL.065, litra b), og FCL.010 i bilag I til forordning (EU) nr. 1178/2011 ligeledes såkaldt tomme flyvninger, som foretages som led i et luftfartselskabs erhvervsvirksomhed, og på hvilke der hverken transporteres passagerer, gods eller post? b) Omfatter begrebet »erhvervsmæssig lufttransport« i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i henholdsvis FCL.065, litra b), og FCL.010 i bilag I til forordning (EU) nr. 1178/2011, uddannelse og eksaminationer, hvorunder den 65-årige pilot opholder sig i flyets cockpit som ikke-flyvende medlem af besætningen?</p>	Beskæftigelsesministeriet Transport-, Bygnings- og Boligministeriet	Dom	05.07.17
C-224/16	<p>AEBTRI</p> <p>1) Har Den Europæiske Unions Domstol for at undgå modstridende retsafgørelser kompetence til at fortolke toldkonventionen om international godstransport på grundlag af TIR-carneter (TIR-Convention) af 14. november 1975, som De Europæiske Fællesskaber har tiltrådt med Rådets forordning (EØF) nr. 2112/78, på en for medlemsstaternes domstole bindende måde, når det drejer sig om denne konventions artikel 8 og artikel 11, med henblik på at bedømme, om der foreligger hæftelse for den garanterende organisation, som også er reguleret i artikel 457, stk. 2, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2454/93 af 2. juli 1993 om visse gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 om indførelse af en EF-toldkodeks (gennemførelsesforordningen til toldkodeksen)? 2) Tillader fortolkningen af artikel 457, stk. 2, i gennemførelsesforordningen til toldkodeksen sammenholdt med TIR-konventionens artikel 8, stk. 7, (nu artikel 11, stk. 2) og de tilhørende forklarende bemærkninger at lægge til grund, at toldmyndighederne i en sag som den foreliggende, når de i TIRkonventionens artikel 8, stk. 1 og 2, nævnte beløb er forfaldne, så vidt muligt skal forlange</p>	SKAT	GA	05.07.17

	<p>dem indriet af indehaveren af TIR-carnetet, som skylder disse beløb direkte, før de retter krav mod den garanterende organisation? 3) Kan det lægges til grund, at den modtager, som har erhvervet en vare eller har den i sin besiddelse, om hvilken det vides, at den er transporteret med TIR-carnet, og for hvilken det ikke er konstateret, at den er frembudt for bestemmelsestoldstedet og angivet til dette, alene på grundlag af disse omstændigheder er den person, som burde have vidst, at varen var unddraget toldtilsyn, og skal den pågældende anses for solidarisk hæftende debitor som omhandlet i artikel 203, stk. 3, tredje led, sammenholdt med artikel 213 i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 om indførelse af en EF-toldkodeks? 4) Såfremt det tredje spørgsmål besvares bekræftende: Er toldmyndighedernes passivitet med hensyn til at forlange betaling af toldskylden af denne modtager til hinder for, at den garanterende organisations ansvar i henhold til TIR-konventionens artikel 1, nr. 16) – som også er reguleret i artikel 457, stk. 2, i gennemførelsesforordningen til toldkodeksen – indtræder?</p>			
C-650/15 P	<p>Polyelectrolyte Producers Group GEIE (PPG) og SNF SAS mod Det Europæiske Kemikalieagentur (ECHA) (appel) Påstande: — Rettens dom i sag T-268/10 RENV ophæves. — Den anfægtede retsakt annulleres. — Subsidiært hjemvises sagen til Retten med henblik på realitetsbehandling af appellanternes annullationssøgsmål. — ECHA tilpligtes at betale sagens omkostninger, herunder omkostningerne i forbindelse med sagen for Retten.</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	GA	06.07.17
C-139/16	<p>Moreno Marín e.a. Sagen vedrører: 1. Kan anvendelsen af et tegn, der henviser til en vares eller tjenesteydelses kendetegn, der består i, at varen eller tjenesteydelsen findes i rigelige mængder på et og samme sted med en høj grad af værdi og kvalitet, være omfattet af forbuddene i artikel 3, stk. 1, litra c), i direktiv 2008/95? 2. Kan et tegn af denne beskaffenhed anses for at være et tegn vedrørende geografisk oprindelse, for så vidt som varen eller tjenesteydelsen altid er koncentreret inden for et bestemt fysisk område?</p>	Patent- og Varemærkestyrelsen	Dom	06.07.17
C-290/16	<p>Air Berlin 1. Skal bestemmelsen i artikel 23, stk. 1, tredje punktum, i forordning nr. 1008/2008/EF fortolkes således, at luftfartsselskaber skal angive de i litra b), c) og d) nævnte skatter, lufthavnsafgifter og andre afgifter, tillæg eller gebyrer ved offentliggørelsen af deres flybilletpriser i den faktiske størrelse og derfor ikke må inddrage dem delvis i deres flybilletpriser i henhold til denne bestemmelses litra a)? 2. Skal bestemmelsen i artikel 22, stk. 1, i forordning nr. 1008/2008/EF fortolkes således, at den er til hinder for at anvende en national bestemmelse om almindelige forretningsbetingelser, som er baseret på</p>	Transport-, Bygnings- og Boligministeriet	Dom	06.07.17

	EU-retten, og hvorefter der af kunder, som ikke har benyttet en flybillet eller har afbestilt den, ikke må opkræves et særskilt ekspeditionsgebyr herfor?			
C-304/16	<p>American Express</p> <p>1) Finder kravet i artikel 1, stk. 5, og artikel 2, nr. 18), i forordning (EU) nr. 2015/751 (herefter »IGF«), hvorefter en betalingskortordning med tre parter, der udsteder kortbaserede betalingsinstrumenter sammen med en partner under samme varemærke eller gennem en agent, anses for at være en betalingskortordning med fire parter, kun anvendelse, for så vidt som denne co-brandingpartner eller agent handler som »udsteder« i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i artikel 2, stk. 2, i og 29. betragtning til IGF (nemlig når partneren eller agenten har en aftale med betaleren i medfør af hvilken, vedkommende stiller et betalingsinstrument til rådighed med henblik på at initiere og behandle betalernes kortbaserede betalingstransaktioner)? 2) Hvis svaret på det første spørgsmål er »nej«, er IGF's artikel 1, stk. 5, og artikel 2, nr. 18), da ugyldige, for så vidt som de bestemmer, at sådanne ordninger anses for at være betalingskortordninger med fire parter, på grund af: a) en manglende begrundelse i overensstemmelse med artikel 296 TEUF b) åbenbart urigtigt skøn og/eller c) tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet?</p>	Erhvervsministeriet Finanstilsynet	GA	06.07.17
T-215/15	<p>Azarov mod Rådet</p> <p>Påstande: Rådets afgørelse (FUSP) 2015/364 af 5. marts 2015 om ændring af afgørelse 2014/119/FUSP om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Ukraine (EUT L 62, s. 25), og Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2015/357 af 5. marts 2015 om gennemførelse af forordning (EU) nr. 208/2014 om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Ukraine (EUT L 62, s. 1) annulleres i henhold til artikel 263 TEUF, for så vidt som de vedrører sagsøgeren. Der træffes foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse i henhold til artikel 64 i Rettens procesreglement. Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger i medfør af procesreglementets artikel 87, stk. 2.</p>	Udenrigsministeriet Erhvervsstyrelsen	Dom	07.07.17
T-157/15	<p>Estland mod Kommissionen</p> <p>Påstande: Kommissionens gennemførelsesafgørelse C (2015) 53 af 16. januar 2015 om udelukkelse fra EU-finansiering af visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt inden for rammerne af Den Europæiske Garantifond for Landbruget (EGFL) og Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL) (1) annulleres, for så vidt som den vedrører Republikken Estland med et beløb på 691 746,53 EUR. Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	12.07.17

C-60/15 P	<p>Saint-Gobain Glass Deutschland GmbH mod Europa-Kommissionen (appel)</p> <p>Påstande: Dom afsagt af Retten den 11. december 2014 i sag T-476/12 ophæves. Der gives medhold i den i første instans nedlagte påstand om ugyldighed, hvorved Kommissionens afgørelse af 17. januar 2013 (sag GESTDEM nr. 3273/2012) erklæres ugyldig.</p>	Miljøstyrelsen	Dom	13.07.17
C-433/15	<p>Europa-Kommissionen mod Den Italienske Republik</p> <p>Påstande: — a) Det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser, som den er pålagt ved de relevante bestemmelser i EU-retten for de pågældende produktionsår, og nærmere bestemt i henhold til artikel 1 og 2 i forordning (EF) nr. 3950/1992 (1), artikel 4 i forordning (EF) nr. 1788/2003 (2), artikel 79, 80 og 83 i forordning (EF) 1234/2007 (3), samt hvad angår Kommissionens gennemførelsesbestemmelser, artikel 7 i forordning (EF) 536/1993 (4), artikel 11, stk. 1 og 2, i forordning (EF) nr. 1392/2001 (5), og endelig artikel 15 og 17 i forordning (EF) nr. 595/2004 (6), idet den har undladt at sikre, at den skyldige tillægsafgift for overskudsproduktionen i Italien i forhold til størrelsen af den nationale kvote fra det første produktionsår, hvor tillægsafgiften reelt blev pålagt i Italien (1995/1996), til det sidste produktionsår, hvor der i Italien blev foretaget overproduktion (2008/2009), rent faktisk blev opkrævet fra de enkelte producenter, der havde bidraget til hver produktionsoverskridelse, samt betalt i rette tid efter meddelelse om det skyldige beløb af køberen eller producenten i tilfælde af direkte salg, eller når de ikke blev betalt i rette tid, registreret og eventuelt krævet betalt af disse købere eller producenter.</p> <p>— b) Den Italienske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	GA	13.07.17
C-651/15 P	<p>Vecco m.fl. mod Europa-Kommissionen (appel)</p> <p>Påstande: — Appellen fremmes til realitetsbehandling og appellanterne gives medhold.— Rettens dom i sag T-360/13 ophæves.— Der træffes afgørelse om realiteten vedrørende appellanternes påstand om annullation eller sagen hjemvises til Retten til afgørelse om realiteten vedrørende påstanden om annullation.</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	13.07.17
C-89/16	<p>Szoja</p> <p>1) Kan artikel 13, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 883/2004 af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger, sammenholdt med retten til sociale sikringsydelse og sociale fordele, som fastlagt i artikel 34, stk. 1 og 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, under de i hovedsagen omhandlede omstændigheder, fortolkes uden at tage højde for uddybningen i artikel 14 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 987/2009 af 16. september 2009 om de nærmere regler til</p>	Udenrigsministeriet Beskæftigelsesministeriet	Dom	13.07.17

	<p>gennemførelse af forordning (EF) nr. 883/2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger og dermed uden at kunne anvende proceduren i den nævnte forordnings artikel 16, således at arbejdstidens korte varighed [org. s. 2] eller arbejdstagerens begrænsede løn ikke påvirker fastlæggelsen af, hvilken national lovgivning der skal finde anvendelse i tilfælde af kumulation af lønnet beskæftigelse og selvstændig virksomhed, dvs. at den nævnte artikel 14 i gennemførelsesforordningen ikke finder anvendelse på fortolkningen af artikel 13, stk. 3, i grundforordningen? 2) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, kan den nationale ret da i tilfælde af modstrid mellem to forordninger – dvs. grundforordningen og gennemførelsesforordningen, som i den foreliggende sag er henholdsvis Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 883/2004 af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 987/2009 af 16. september 2009 om de nærmere regler til gennemførelse af forordning (EF) nr. 883/2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger – i forbindelse med anvendelsen heraf vurdere forordningernes bestemmelser på grundlag af deres forrang, dvs. deres rang i EU-rettens hierarki? 3) Kan den fortolkning af grundforordningens bestemmelser, som Den Administrative Kommission har anlagt i medfør af grundforordningens artikel 72, opfattes som en bindende fortolkning fra en EU-institution, som den nationale ret ikke kan fravige, hvilket således hindrer forelæggelse af præjudicielle spørgsmål, eller udgør den alene en af de mulige fortolkninger af EU-retten, som den nationale ret skal vurdere som et af de elementer, hvorpå afgørelsen baseres?</p>			
C-129/16	<p>Túrkevei Tejtermelő Kft.</p> <p>1. Er artikel 191 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde og bestemmelserne i direktiv 2004/35/EF om miljøansvar for så vidt angår forebyggelse og afhjælpning af miljøskader til hinder for en national lovgivning, der går videre end princippet om, at forureneren betaler, idet den tillader den administrerende myndighed for miljøbeskyttelse specifikt at pålægge ejeren ansvaret for afhjælpning af miljøskaden, uden at det er nødvendigt først at påvise en årsagssammenhæng mellem den pågældendes (handels-selskabets) adfærd og forureningen? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, og såfremt det, i betragtning af at der er tale om luftforurening, ikke er nødvendigt at afhjælpe miljøskaden, er det da berettiget at pålægge en luftkvalitetsbeskyttelsesbøde under påberåbelse af medlemsstaternes strengere lovgivning som fastsat i artikel 16 i direktiv 2004/35/EF og artikel 193 TEUF, eller kan denne strengere lovgivning heller ikke føre til pålæggelse af en bøde, der udelukkende sanktionerer ejeren, som ikke er ansvarlig for forureningen?</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	13.07.17

C-193/16	<p>E</p> <p>Sagen vedrører: Udgør appellanten, som er idømt 12 års fængsel for gentagne seksualforbrydelser mod mindreårige, en reel og umiddelbar trussel for den offentlige sikkerhed i henhold til bestemmelserne i artikel 27[, stk. 1 og 2,] i direktiv 2004/38/EF, når der henses til, at han sidder i fængsel, og at han har afsonet seks år, hvorfor der resterer adskillige år, inden han kan blive løsladt?</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet	Dom	13.07.17
C-194/16	<p>Bolagsoplysningen et IIsjan</p> <p>1. Skal artikel 7, nr. 2), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område fortolkes således, at en person, hvis rettigheder er blevet krænket ved offentliggørelse af urigtige oplysninger om vedkommende på internettet og gennem manglende fjernelse af kommentarer om vedkommende, kan anlægge sag med påstand om berigtigelse af de urigtige oplysninger og fjernelse af de kommentarer, som krænker vedkommendes rettigheder, ved retterne i enhver medlemsstat, på hvis område de på internettet offentliggjorte oplysninger er eller var, for så vidt angår den i denne medlemsstat opståede skade? 2. Skal artikel 7, nr. 2), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område fortolkes således, at en juridisk person, hvis rettigheder [org. s. 2] hævdes at være blevet krænket ved offentliggørelse af urigtige oplysninger om vedkommende på internettet og ved unkladelse af at fjerne kommentarer herom, kan anlægge sag med påstand om berigtigelse af oplysningerne, forpligtelse til at fjerne kommentarerne og erstatning for det økonomiske tab, der er lidt ved offentliggørelse af de urigtige oplysninger om vedkommende på internettet, for så vidt angår det samlede tab, som den pågældende juridiske person har lidt, gældende ved retterne i den stat, hvori centrum for denne persons interesser ligger? 3. Såfremt det andet spørgsmål besvares bekræftende: Skal artikel 7, nr. 2), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område fortolkes således, at – det må antages, at centrum for en juridisk persons interesser og dermed det sted, hvor den pågældende juridiske persons tab er lidt, ligger i den medlemsstat, hvor den har sit hjemsted, eller– der ved fastsættelsen af det sted, hvor den juridiske person har centrum for sine interesser og dermed det sted, hvor dens tab er lidt, skal tages hensyn til samtlige forhold, såsom den juridiske persons hjemsted og forretningssted, dens kunders</p>	Justitsministeriet	GA	13.07.17

	hjemsted og den måde, hvorpå forretningerne indgås?			
C-341/16	<p>Hanssen Beleggingen</p> <p>Omfatter begrebet »sager om registrering eller gyldighed af [...] varemærker« som omhandlet i artikel 22, nr. 4), i Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område også en sag anlagt mod den i Benelux-varemærkeregistret registrerede formelle indehaver af et Beneluxvaremærke med påstand om, at sagsøgte over for Benelux-varemærkekontoret skal afgive erklæring om, at sagsøgte ikke har ret til det pågældende varemærke og giver afkald på sin registrering som indehaver af varemærket?</p>	Patent- og Varemærkestyrelsen	GA	13.07.17
C-354/16	<p>Kleinstauber</p> <p>1.a) Skal de relevante EU-retlige bestemmelser, navnlig § 4, nr. 1) og 2), i rammeaftalen om deltidsarbejde, der er vedlagt som bilag til direktiv 97/81 om rammeaftalen vedrørende deltidsarbejde, der er indgået af Unice, CEEP og EFS, som ændret ved direktiv 98/23, samt artikel 4 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/54/EF af 5. juli 2006 om gennemførelse af princippet om lige muligheder for og ligebehandling af mænd og kvinder i forbindelse med beskæftigelse og erhverv, sammenholdt med Rådets direktiv 2000/78/EF af 27. november 2000 om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv, fortolkes således, at de er til hinder for national lovgivning eller praksis, der for så vidt angår beregning af størrelsen af en erhvervstilknyttet pensionsordning sondrer mellem arbejdsindkomst under bidragsberegningensgrænsen for den lovbestemte pensionsforsikring og arbejdsindkomst over bidragsberegningensgrænsen (såkaldt »tvedelt pensionsberegningssformel«), og som herved ikke behandler indkomst fra deltidsbeskæftigelse således, at der først foretages en beregning af indkomsten ved en tilsvarende fuldtidsbeskæftigelse, på grundlag af hvilken der foretages en beregning af, hvilken del af denne der ligger henholdsvis over og under idragsberegningensgrænsen, hvorefter dette forhold overføres på den lavere indkomst fra deltidsbeskæftigelsen? Såfremt spørgsmål 1. a) besvares benægtende: b) Skal de relevante EU-retlige bestemmelser, navnlig § 4, nr. 1) og 2), i rammeaftalen om deltidsarbejde, der er vedlagt som bilag til direktiv 97/81 om rammeaftalen vedrørende deltidsarbejde, der er indgået af Unice, CEEP og EFS, som ændret ved direktiv 98/23, samt artikel 4 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/54/EF af 5. juli 2006 om gennemførelse af princippet om lige muligheder for og ligebehandling af mænd og kvinder i forbindelse med beskæftigelse og erhverv,</p>	Beskæftigelsesministeriet	Dom	13.07.17

	<p>sammenholdt med Rådets direktiv 2000/78/EF af 27. november 2000 om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv, fortolkes således, at de er til hinder for national lovgivning eller praksis, der for så vidt angår beregning af størrelsen af en erhvervstilknyttet pensionsordning sonderer mellem arbejdsindkomst under bidragsberegningsgrænsen for den lovbestemte pensionsforsikring, og arbejdsindkomst over bidragsberegningsgrænsen (såkaldt »tvedelt pensionsberegningsformel«), og hvorved der for så vidt angår en arbejdstager, der dels har været fuldtidsbeskæftiget, dels deltidsbeskæftiget, ikke benyttes en periodeopdelt tilgang (f.eks. enkelte kalenderår), men hvorefter der beregnes en fælles beskæftigelsesgrad for hele ansættelsesforholdet og først lader den tvedelte pensionsberegningsformel finde anvendelse på den gennemsnitsløn, der herved fremkommer? 2.Skal de relevante EU-retlige bestemmelser, navnlig forbuddet mod forskelsbehandling på grund af alder i artikel 21 i den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, som konkret har fundet udtryk i Rådets direktiv 2000/78/EF af 27. november 2000 om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv, særligt artikel 1, 2 og 6, fortolkes således, at de er til hinder for national lovgivning eller praksis angående en erhvervstilknyttet pensionsordning, der størrelsesmæssigt afhænger af forholdet mellem anciennitet ved ansættelsesforholdets begyndelse og opnåelse af den legale pensionsalder i henhold til den lovbestemte pensionsforsikring (pro rata-beregning i henhold til pro rata temporis-princippet), og i hvilken forbindelse der fastsættes et loft over det antal tjenesteår, der kan medregnes, hvilket bevirker, at arbejdstagere, som optjente deres anciennitet i en ung alder, opnår en lavere arbejdsmarkedspension end medarbejdere, der optjente deres anciennitet i en højere alder, uanset at begge medarbejdere har samme anciennitet?</p>			
C-368/16	<p>Assens Havn (sag forelagt af Højesteret) Sagen vedrører: Skal artikel 13, nr. 5, jf. artikel 14, nr. 2, litra a, i Domsforordningen (Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område) fortolkes således, at en skadelidt, der efter national ret har hjemmel til at anlægge sag direkte mod skadevolders forsikringsselskab, er bundet af en aftale om værneting, som forsikringsgiver og forsikringstager gyldigt har indgået efter Domsforordningens artikel 13, nr. 5, jf. artikel 14, nr. 2, litra a?</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet	Dom	13.07.17
C-213/15 P	<p>Patrick Breyer mod Europa-Kommissionen (appel) Påstande: Den appellerede dom ophæves. Der træffes</p>	Udenrigsministeriet	Dom	18.07.17

	endelig afgørelse i sagen, og søgsmålet forkastes. Sagsøgeren i første instans tilpligtes at betale sagens omkostninger			
C-143/16	Abercrombie & Fitch Italia 1. Den Europæiske Unions domstol forelægges i henhold til artikel 267 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde følgende præjudicielle spørgsmål: Er den nationale bestemmelse i artikel 34 i lovdekret nr. 276/2003, hvorefter vikarkontrakt under alle omstændigheder kan indgås med henblik på arbejdsydelser udført af personer under 25 år, i strid med princippet om forbud mod forskelsbehandling på grund af alder i direktiv 2000/78 og Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (artikel 21, stk. 1)?	Beskæftigelsesministeriet	Dom	19.07.17
C-265/16	VCAST a) Er en national lovgivning, som forbyder en erhvervsdrivende til privatpersoner at udbyde såkaldte cloud computing-tjenester til fjernstyret videooptagelse med henblik på privatkopiering af ophavsretligt beskyttede værker, via den erhvervsdrivendes aktive medvirken i forbindelse med optagelse og uden rettighedshaverens samtykke, forenelig med fællesskabsretten – og i særdeleshed artikel 5, stk. 2, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/29/EF af 22. maj 2001 om harmonisering af visse aspekter af ophavsret og beslægtede rettigheder i informationssamfundet (og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF af 8.6.2000 om visse retlige aspekter af informationssamfundstjenester, navnlig elektronisk handel, i det indre marked og traktaten)? b) Er en national lovgivning, hvorefter en erhvervsdrivende til privatpersoner kan udbyde såkaldte cloud computing-tjenester til fjernstyret videooptagelse med henblik på privatkopiering af ophavsretligt beskyttede værker, selv om dette indebærer en aktiv medvirken fra den erhvervsdrivende side i forbindelse med optagelse, herunder også uden rettighedshaverens samtykke, mod en fast kompensation til rettighedshaveren, idet den erhvervsdrivende i det væsentlige omfattes af en tvangslicensordning, forenelig med EU-retten – og i særdeleshed artikel 5, stk. 2, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/29/EF af 22. maj 2001 om harmonisering af visse aspekter af ophavsret og beslægtede rettigheder i informationssamfundet (og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF af 8.6.2000 om visse retlige aspekter af informationssamfundstjenester, navnlig elektronisk handel, i det indre marked og traktaten)?	Kulturministeriet	GA	19.07.17
T-742/15 P	DD mod FRA (appel) Påstande: — Personalerettens dom af 8. oktober 2015 i de forenede sager F-106/13 og F-25/14 ophæves delvist. — Følgelig: — annulleres de to afgørelser truffet af FRA (om at pålægge appellanten en irettesættelse og om at bringe hans	Beskæftigelsesministeriet	Dom	19.07.17

	ansættelseskontrakt til ophør), ikke kun af processuelle grunde, men ligeledes på grundlag af de øvrige anbringender, der er anført under proceduren i første instans. — tilkendes appellanten en passende erstatning for den lidte ikke-økonomiske skade, som blev forvoldt ved den administrative undersøgelses samt irettesættelsens åbenbare ulovlighed og uretmæssige karakter. Denne ikkeøkonomiske skade er efter ret og billighed opgjort til 15 000 EUR. — tilkendes appellanten en passende erstatning for den lidte ikke- økonomiske skade, som blev forvoldt ved den ulovlige procedure med henblik på og afgørelse om at bringe ansættelseskontrakten til ophør. Denne ikkeøkonomiske skade er efter ret og billighed opgjort til 50 000 EUR. — FRA tilpligtes at betale sagens omkostninger.			
C-187/16	Europa-Kommissionen mod Republikken Østrig Påstande: 1) Det fastslås, at Republikken Østrig har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 49 og 56 TEUF, henholdsvis artikel 4, sammenholdt med artikel 11-37 i direktiv 92/50/EØF (1) og artikel 14, 20 og 23-55 i direktiv 2004/18/EF (2), for så vidt som — den har tildelt tjenesteydelseskontrakter vedrørende fremstilling af visse dokumenter, såsom pas med chips, nødpas, opholdstilladelser, identitetskort, pyrotekniske tilladelser, kørekort i kreditkortformat og registreringsattester i kreditkortformat under og over de i direktiv 92/50/EØF og direktiv 2004/18/EF gældende tærskler i perioden før og efter gennemførelsen af direktiv 2004/18/EF direkte til Österreichische Staatsdruckerei GmbH, og — den har opretholdt nationale bestemmelser, navnlig § 2, stk. 3, i forbundslov om ændring af Österreichische Staatsdruckereis retsforhold, som forpligter de ordregivende myndigheder til udelukkende at tildele disse tjenesteydelseskontrakter udelukkende til Österreichische Staatsdruckerei GmbH. 2) Republikken Østrig tilpligtes at betale sagens omkostninger.	Miljø- og Fødevarerministeriet Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	GA	20.07.17
C-201/16	Shiri 1.) Skal bestemmelserne vedrørende retten til effektive retsmidler i forbindelse med afgørelser vedrørende overførsler i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26. juni 2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne, navnlig artikel 27, stk. 1, på baggrund af 19. betragtning fortolkes således, at en asylansøger kan gøre gældende, at ansvaret overgår til den anmodende medlemsstat på grund af udløbet af overførselsfristen på seks måneder (artikel 29, stk. 1, i forordning nr. 604/2013)? Såfremt første spørgsmål besvares bekræftende: 2.) Overgår ansvaret i henhold	Udlændinge- og Integrationsministeriet	GA	20.07.17

	til artikel 29, stk. 2, første punktum, i forordning nr. 604/2013 alene med udløbet af overførselsfristen, eller kræver en ansvarsovergang på grund af fristens udløb også, at den ansvarlige medlemsstat afviser pligten til at overtage eller tilbagetage den pågældende person?			
C-251/16	<p>Cussens</p> <p>Sagen vedrører: 1. Finder princippet om misbrug af rettigheder, der er anerkendt i [Den Europæiske Unions] Domstols dom [af 21. februar 2006], [Halifax m.fl. mod Commissioners of Customs and Excise (C-255/02, EU:C:2006:121)], og som finder anvendelse på momsområdet, anvendelse over for en person, når der ikke findes en national foranstaltning, uanset om den stammer fra lovgivning eller retspraksis, som gennemfører princippet, under omstændigheder som de i denne sag omhandlede, hvor omdefineringen af transaktionerne forud for salget og salgstransaktionerne til køberne (samlet kaldet »appellanternes transaktioner«), således som [Revenue] Commissioners har påstået, vil medføre, at appellanterne har et momstilsvær, når et sådant momstilsvær ikke ville opstå, hvis de bestemmelser, der var gældende i national lovgivning på det relevante tidspunkt for appellanternes transaktioner, finder anvendelse? 2. Såfremt svaret på det første spørgsmål er, at princippet om misbrug af rettigheder finder direkte anvendelse over for en person, selv når der ikke findes en national foranstaltning, uanset om den stammer fra lovgivning eller retspraksis, som gennemfører princippet, var princippet da tilstrækkeligt klart og præcist til at kunne anvendes på appellanternes transaktioner, som blev gennemført, inden Domstolen afsagde Halifax-dommen, og navnlig under hensyn til retssikkerhedsprincippet og princippet om beskyttelse af appellanternes berettigede forventning? 3. Såfremt princippet om misbrug af rettigheder finder anvendelse på appellanternes transaktioner, således at de skal omdefineres a) hvorledes skal moms på appellanternes transaktioner da beregnes og opkræves, eftersom der ikke ville være moms at beregne eller opkræve ifølge national ret, og b) hvordan skal de nationale retsinstanser da pålægge et sådant tilsvær? 4. Ved afgørelsen af, om det væsentligste formål med appellanternes transaktioner var at opnå en afgiftsfordel, bør den nationale ret da behandle transaktionerne forud for salget (som er blevet anset for alene at være gennemført af afgiftsmæssige årsager) for sig selv, eller skal formålet med appellanternes transaktioner behandles som en helhed? 5. Skal section 4(9) i [Value Added Tax] Act anses for en national lov, der gennemfører [Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter – Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag (EFT L 145, s. 1), som ændret ved Rådets direktiv</p>	Skatteministeriet SKAT	GA	20.07.17

	95/7/EF af 10. april 1995 (EFT L 102, s. 18) (herefter »sjette direktiv«), uanset at den er uforenelig med lovbestemmelsen i sjette direktivets artikel 4, stk. 3, hvorefter appellanterne – hvis bestemmelsen anvendes korrekt – skulle behandles som afgiftspligtige hvad angår leveringen inden første indflytning i ejendommene, uanset der var en tidligere afgiftspligtig råden over ejendommene? 6. Såfremt section 4(9) er uforenelig med sjette direktiv, misbruger appellanterne, idet de støtter sig til denne sub-section, da rettigheder i strid med de principper, der er anerkendt i Halifax-dommen? 7. Subsidiært og såfremt section 4(9) ikke er uforenelig med sjette direktiv, har appellanterne da opnået en afgiftsfordel, der er i strid med formålet med direktivet og/eller section 4? 8. Selv såfremt section 4(9) ikke skal anses for at gennemføre sjette direktiv, finder princippet om misbrug af rettigheder, således som fastslået i Halifaxdommen, da ikke desto mindre anvendelse på de omtvistede transaktioner under henvisning til de i Halifax-dommen opstillede kriterier?			
C-256/16	Deichmann Er Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2016/223 af 17. februar 2016 om fastlæggelse af en procedure for vurdering af en række anmodninger om markedsøkonomisk behandling og individuel behandling fra eksporterende producenter i Kina og Vietnam og om gennemførelse af Domstolens dom i de forenede sager C-659/13 og C-34/14 gyldig?	Erhvervsstyrelsen SKAT	GA	20.07.17
C-357/16	Gelvora 1. Er retsforholdet mellem et selskab, der har erhvervet rettigheder til en gæld i henhold til en aftale om overdragelse af krav, og en fysisk person, hvis gældsbyrde er opstået i henhold til en forbrugerkreditaftale, omfattet af anvendelsesområdet for Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF af 11. maj 2005 om virksomheders urimelige handelspraksis over for forbrugerne på det indre marked og om ændring af Rådets direktiv 84/450/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF, 98/27/EF og 2002/65/EF og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2006/2004, når selskabet foretager gældsinddrivelseshandlinger? 2. Såfremt svaret på spørgsmål 1 er bekræftende, omfatter udtrykket »produkt« i direktivets artikel 2, litra c), da handlinger foretaget i forbindelse med udøvelsen af rettigheder til gæld, der er erhvervet i henhold til aftalen om overdragelse af krav, i sammenhæng med gældsinddrivelse hos en fysisk person, hvis gældsbyrde er opstået i henhold til en forbrugerkreditaftale indgået med den oprindelige kreditor? 3. Er retsforholdet mellem et selskab, der har erhvervet rettigheder til en gæld i henhold til en aftale om overdragelse af krav, og en fysisk person, hvis gældsbyrde er opstået i henhold til en forbrugerkreditaftale, og hvilken gældsbyrde allerede	Forbrugerombudsmanden	Dom	20.07.17

	er blevet fastslået ved en endelig retsafgørelse og overgivet til fogeden med henblik på fuldbyrdelse, omfattet af direktivets anvendelsesområde, når selskabet foretager parallelle gældsinddrivelseshandlinger? 4. Såfremt svaret på spørgsmål 3 er bekræftende, omfatter udtrykket »produkt« i direktivets artikel 2, litra c), da handlinger foretaget i forbindelse med udøvelsen af rettigheder til gæld, der er erhvervet i henhold til aftalen om overdragelse af krav, i sammenhæng med gældsinddrivelse hos en fysisk person, hvis gældsbyrde er opstået i henhold til en forbrugerkreditaftale indgået med den oprindelige kreditor og er blevet fastslået ved en endelig retsafgørelse og overgivet til fogeden med henblik på fuldbyrdelse?			
C-393/16	<p>Comité Interprofessionnel du Vin de Champagne</p> <p>1) Skal artikel 118m, stk. 2, litra a), nr. ii), i forordning (EF) nr. 1234/2007 samt artikel 103, stk. 2, litra a), nr. ii), i forordning (EU) nr. 1308/2013 fortolkes således, at deres anvendelsesområde også omfatter tilfælde, hvor den beskyttede oprindelsesbetegnelse anvendes som del af en betegnelse for en fødevarer, som ikke svarer til produktspecifikationerne, og som er tilsat en ingrediens, som svarer til produktspecifikationerne? 2) Såfremt første spørgsmål besvares bekræftende: Skal artikel 118m, stk. 2, litra a), nr. ii), i forordning (EF) nr. 1234/2007 samt artikel 103, stk. 2, litra a), nr. ii), i forordning (EU) nr. 1308/2013 fortolkes således, at benyttelse af en beskyttet oprindelsesbetegnelse som del af en betegnelse for en fødevarer, som ikke svarer til produktspecifikationerne, og som er tilsat en ingrediens, som svarer til produktspecifikationerne, udgør en udnyttelse af oprindelsesbetegnelsens omdømme, hvis betegnelsen for fødevareren svarer til den sædvanlige betegnelse i den relevante kundekreds, og ingrediensen er tilsat i en mængde, som er tilstrækkelig til at give produktet en væsentlig egenskab? 3) Skal artikel 118m, stk. 2, litra b), i forordning (EF) nr. 1234/2007 samt artikel 103, stk. 2, litra b), i forordning (EU) nr. 1308/2013 fortolkes således, at anvendelse af en beskyttet oprindelsesbetegnelse under de i andet spørgsmål beskrevne omstændigheder udgør en uretmæssig anvendelse, efterligning eller antydning? 4) Skal artikel 118m, stk. 2, litra c), i forordning (EF) nr. 1234/2007 samt artikel 103, stk. 2, litra c), i forordning (EU) nr. 1308/2013 fortolkes således, at de kun finder anvendelse på falske eller vildledende betegnelser, som i den relevante kundekreds kan give et fejlagtigt indtryk af produktets geografiske oprindelse?</p>	Miljø- og Fødevareministeriet Patent- og Varemærkestyrelsen	GA	20.07.17
C-416/16	<p>Piscarreta Ricardo</p> <p>1) Finder artikel 1 i Rådets direktiv 2001/23/EF af 12. marts 2001, navnlig dennes [stk. 1,] litra b), anvendelse i en situation som i den foreliggende sag, hvor en kommunal virksomhed (hvis eneste aktionær</p>	Beskæftigelsesministeriet	Dom	20.07.17

	<p>er kommunen) opløses i henhold til en afgørelse truffet af en kommunes udøvende organ, idet virksomhedens aktiviteter overføres dels til kommunen, dels til en anden kommunal virksomhed (hvis virksomhedsformål blev ændret med henblik herpå, og som også ejes af kommunen alene), dvs. kan det antages, at der under sådanne omstændigheder har fundet en overførsel sted af en virksomhed eller bedrift som omhandlet i det nævnte direktiv? 2) Er en arbejdstager, der ikke faktisk udøver sin funktion (navnlig henset til, at den pågældende har orlov), omfattet af begrebet »arbejdstager« som omhandlet i artikel 2, stk. 1, litra d), i direktiv 2001/23, og overgår rettighederne og forpligtelserne i henhold til ansættelseskontrakten dermed til erhververen som omhandlet i det nævnte direktivs artikel 3, stk. 1? 3) Er det foreneligt med EU-retten at fastsætte begrænsninger for overførslen af arbejdstagere, navnlig for så vidt angår ansættelsesforholdets karakter eller dets varighed, i forbindelse med overførsel af en virksomhed eller bedrift, navnlig dem, der er omfattet af artikel 62, stk. 5, 6 og 11, i RJAEL [retlig ordning for lokale virksomheders aktivitet og lokale myndigheders kapitalandele]?</p>			
C-434/16	<p>Nowak</p> <p>1 Kan oplysninger, der er nedskrevet/givet som svar af en deltager i forbindelse med en faglig prøve, være personoplysninger som omhandlet i direktiv 95/46/EF? 2 Hvis svaret på det første spørgsmål er, at alle eller nogle af sådanne oplysninger kan være personoplysninger som omhandlet i direktivet, hvilke faktorer er da relevante for at afgøre, om en sådan besvarelse i givet tilfælde er personoplysninger, og hvilken vægt bør sådanne faktorer tillægges?</p>	<p>Justitsministeriet Miljø- og Fødevareministeriet</p>	GA	20.07.17